Выходить у Львовѣ що дня (крômъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, двері 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 135. | Нинѣ: гр. Ман., Сав. рим. Петр. и П. | Завтра: гр. Леонтія м. рим. Луцины | Середа 17 (29) червня 1892. | Всхôдъ сонця 4 г. 4 м.; заходъ 8 г. 2 м. Баром. 770 терм. + 25·4° + 13·8°. | Рôкъ II.

Положенє въ Чорногорѣ.

Оногды пояснили мы теперѣшне положенє въ Греціи и его значѣнє для загального положеня политичного въ Европѣ; нинѣ хочемо зъ тои самои точки приглянутись Чорногорѣ. Маленькій сей але важненькій край грає на Балканѣ може ще важнѣйшу ролю якъ Греція, а що его лучить зъ Россією черезъ его князя, „одинокого приятеля“ царя и тѣсна дружба зъ Росією, то рѣчь ясна, що значѣнє сего краю для европейскои политики есть немаловажне. Крôмъ того треба ще мати на увазѣ сусѣдство Чорногоры зъ Австро-Угорщиною и Сербією, а передовсѣмъ єѣ претенсіи до Альбаніѣ и т. зв. окупованыхъ краѣвъ австро-угорскихъ, до Босны и Герцеґовины. Въ послѣдныхъ часахъ однакожь щось попсувало ся въ тôй Чорногорѣ, котра зъ давенъ давна въ свѣтѣ славяньскôмъ уважала ся краємъ самыхъ героѣвъ. Нинѣ вже навѣть такѣ приятелѣ Чорногоры, якъ Россія, зачинають косо глядѣти на вôдносины въ сѣмъ краю. Российска праса зачинає вже отверто выступати противъ князя чорногорского и єму приписує вину за теперѣшне невôдрадне положенє въ Чорногорѣ та доказує, що вôнъ слухає лишь своихъ заушникôвъ, поступає собѣ безвзглядно зъ людьми доброи волѣ и тымъ причиняєсь до упадку славяньскои идеѣ въ своѣмъ краю. „Новое Время“ доносить навѣть, що вязницѣ въ Чорногорѣ суть переповненѣ людьми, котрѣ позволили собѣ трохи свобôднѣйше высказувати свою гадку о политицѣ князя.

Колибъ такѣ рѣчи, якъ повысшѣ, доносила яка инша праса а не российска, можна бы подумати, що то все неправда; однакожь показуєсь, що такъ дѣйстно есть. Въ Чорногорѣ росте невдоволенє зъ правительства князя зъ кождымъ днемъ, а опозиція противъ него стає що разъ бôльша. Хто не хоче безусловно пôддати ся тероризмови князя, а має достаточно средствъ, той выносить ся зъ краю, якъ то зробивъ недавно старшій воевода Машо Врбица. Подôбно зробили вже давнѣйше и другѣ люде. Коли здавало ся, що для Чорногоры настала нова доба, найшло було до неѣ богато людей изъ заграницѣ, котрѣ зъ цѣлои душѣ хотѣли служити сему краеви и сербскôй идеи. Мѣжь иншими прийшли були сюды поеты Метавуля и Йовановичь, драматурґъ и публіцистъ дръ Костичь, писатель. Сима Поповичь, журналістъ Иово Метличичь, педаґоґъ Душанъ Иовановичь. Всѣ они незадовго розчарували ся, бо честелюбивый кн. Никита не терпѣвъ нѣкого коло себе, хто бы чимъ небудь вôдзначавъ ся. Особливо же вôдъ часу, коли вôнъ почавъ ѣздити до Россіѣ и задививъ ся на тамошный автократизмъ, почавъ таки й у себе дома безвзглядно и строго поступати. Захотѣвъ конче самъ стати славнымъ и въ житю публичнôмъ не допускавъ нѣкого до дѣяльности, а за то слухавъ тыхъ, що умѣли всякими пôдшептами и интриґами позыскати его довѣріє. Се стало ся отже причиною, що найбôльшѣ патріоты чорногорскѣ мусѣли знеохоченѣ усувати ся на бôкъ, або такъ выходити зъ краю. Такъ зробили всѣ повысше наведенѣ мужѣ, а хто оставъ ся, той перейшовъ до опозиціѣ противъ князя.

Найгôрше однакожь було то, що хто разъ попавъ въ неласку князя, той бувъ выставленый на всѣлякѣ переслѣдуваня. Князь мстивъ ся на нѣмъ безпощадно. Така доля стрѣтила найздôбнѣйшого и найбôльше впливового воеводу, Машо Вбрицу, котрый ажь змушеный бувъ край покидати, а ще сумнѣйша начальника колашиньского округа, Медовича-Дробнака, котрый ажь вôдобравъ собѣ житє. Дробнакъ, чоловѣкъ великихъ здôбностей, скôнчивши университетъ въ Бѣлградѣ, вôдзначивъ ся бувъ въ 1875 р. въ герцеґовиньскôй ворохобни а въ 1876 р. въ вôйнѣ Чорногорцѣвъ противъ Туркôвъ и осѣвъ въ Чорногорѣ, щобы тутъ служити сербскôй идеи. На нещастє бувъ вôнъ на стôлько неосторожный, що неразъ высказувавъ ся голосно о обсолютизмѣ, якій запанувавъ теперь въ Чорногорѣ. Денунціянты постарались о то, щобы князь о тômъ довѣдались, и теперь розпочались всѣлякѣ переслѣдуваня Дробнака. А що не можна було єму нѣякъ нѣчого зробити, то интриґами доведено ажь до процесу передъ судомъ, щобы его конче засудити. Се такъ тяжко огôрчило нещасливу жертву интриґъ двôрскихъ, що вôнъ не видячи иншого выходу вôдобравъ собѣ житє.

Такъ отже настало теперь въ Чорногорѣ роздвоєнє. Интриґанты и заушники, що стоять по сторонѣ честелюбивого князя, засмакувавшого очевидно въ российскôмъ автократизмѣ, запанували въ краю, а люде честнѣ, патріоты, любячѣ свободу стануди въ опозиціи до князя и его правительства. Рѣчь се зовсѣмъ природна, що такій станъ въ краю мусить ослабити его впливъ и значѣнє на Балканѣ а тымъ самымъ и значѣнє Чорногоры для загально-европейскихъ вôдносинъ политичныхъ.

Справы краєвѣ.

(Розпорядженє ц. к. краєвои Рады шкôльнои въ справѣ учителѣвъ народныхъ.) Въ наслѣдокъ замѣненя шкôлъ філіяльныхъ на етатовѣ,

---

5

ЯРИНА.

Повѣсть О. Г. Крашевского.

(Дальше.)

— Зъ веселымъ лицемъ, удаючи такожь щасливого, терплю и мучу ся, цѣлуючи єѣ руки зъ вдякою. Але ту — додавъ Альфредъ Ударившись въ груди — о! ту маю цѣле пекло. Не дивуй ся, що коли я роздраженый, скаженый, то гнѣвъ на себе, свою заѣлôсть выливаю на людей, якъ лишь можу.

— Щожь они виннѣ?

— Я знаю, що не виннѣ, та въ страсти чоловѣкъ не розважає. Я виненъ самъ, то правда, та на кômъ же пômщу ся?

— По щожь тобѣ мститись?

— Бо хочу пômсты.

— Мôй Боже! Альфредъ, я тебе не пôзнаю.

— Я самъ не можу себе впôзнати, анѣ въ зеркалѣ, анѣ въ серцю свому.

— Бѣдный Альфреде!

— Шукавъ я тои дурнои пômсты и напытавъ собѣ нещастє, що мене добиває. Всѣхъ, що жили въ сусѣдствѣ, потрафивъ я обурити, звернути противъ себе, знеохотити, прогнѣвити. Зробивъ я собѣ ворогôвъ подостаткомъ — зъ людей, що мене окружають, и зô свояковъ подразнивъ ся я зъ всѣми.

— Змилуй ся, Альфреде; сежь божевôльнôсть!

— Справдѣ, се божевôльнôсть. Я не вмѣю панувати надъ собою. Мучу себе и другихъ. Божевôльнôсть, справдѣ такъ, та вылѣчте мене!

— Хто зможе?

— Затруѣвъ я собѣ житє и щастє; загородивъ собѣ дорогу. Я бувъ бы найшовъ собѣ иншу. Я єѣ не любивъ, коли зъ нею женивъ ся; а бажавъ єѣ, бо годѣ було єѣ дôстати. Впрочômъ я не знаю нѣчого, не розумѣю нѣчого, я нещасливый тай годѣ!

— Чогожь ты утѣкаєшь? чогожь маєшь крыти ся? що се знову значить?

— О, се послѣдне и найбôльше нещастє. Я мушу и край покинути.

— Чому?

— Отъ дурницю зробивъ — вôдповѣвъ Альфредъ понуро. — Я бувъ гнѣвный, бажавъ на кômсь вылити свôй гнѣвъ; навинувъ ся менѣ пôдъ руку якійсь гультай, я плюнувъ єму въ очи, той вôзвавъ мене на поединокъ, мы стрѣляли до себе и...

— Ты его вбивъ! — крикнувъ Остапъ, заломивши руки.

— И щожь зъ того! Убивъ! — сказавъ Альфредъ, здвигнувши плечима. — Въ тômъ тôлько лихо, що втѣкати мушу.

Остапъ стрепенувъ ся.

— И та кровь не тяжить на тобѣ, кровь невинна, кровь братна!

Альфредъ склонивъ голову и зôтхнувъ. Дотеперь говоривъ мовь бы въ горячцѣ, теперь же кинувъ ся на постѣль и сказавъ:

— Не кажи, досыть того.

По хвили пôднѣсъ поблѣдле лице и говоривъ дальше:

— Я убивъ его. Мушу втѣкати, бо гонять за мною. Въ тыхъ дняхъ при помочи приятелѣвъ дôстанусь за границю. Але хочь бы менѣ грозила и найбôльша небезпечнôсть, я не вступлюсь зъ вôдси такъ довго, поки ты менѣ не дашь слова, що возьмешь мою жѣнку и дитину пôдъ свою опѣку ажь до мого повороту, ажь до.... не знаю, доки, бо чи я верну?

— Пôдъ свою опѣку! — кликнувъ Остапъ, якъ бы не розумѣвъ — якъ то?

— Завтра вôдъѣзджаю я за границю, а ты ѣдешь до Скалы, яко опѣкунъ Місѣ и Сташка.

— Я ихъ опѣкуномъ? Що тобѣ, чоловѣче? Глянь на мене! Що тамъ поможе такій простый хлопъ, якъ я?

— Ты зробишь усе, бо знаю, що схочешь зробити, що потрафишь. Маєтокъ мôй лишаю

пôдвысшеня стипендій для кандидатôвъ и взагалѣ полѣпшеня долѣ учителѣвъ треба сподѣвати ся, що не буде потребы приймати осôбъ безъ кваліфікаціѣ (безъ испыту зрѣлости) на тымчасовыхъ учителѣвъ або бодай значно обмежити ся. Длятого ц. к. краева Рада шкôльна розпорядила що слѣдуе:

1) Особы безъ кваліфікаціѣ, котрымъ ц. к. краева Рада шкôльна позволила сповняти тымчасово службу учительску, можуть сповняти еѣ лишь на такихъ посадахъ, на котрыхъ будуть стояти пôдъ управою учителѣвъ етатовыхъ.

2) Наколи ц. к. окружна Рада шкôльна бажае зъ конечности удержати некваліфікованого учителя на самостôйнôй посадѣ, мусить на то одержати въ кождôмъ данôмъ случаю передъ початкомъ шкôльного року окреме позволене ц. к. краевои Рады шкôльнои. Вымкове то позволене буде удѣляти ся лишь такимъ некваліфікованымъ учителямъ, котрî бодай черезъ одинъ рôкъ сповняли службу учительску зъ добрымъ успѣхомъ. До внесень того рода мае долучити окружна Рада шкôльна табелю кваліфікаційну пôсля взôрця.

3) Окружнî инспекторы шкôльнî мають постарати ся, щобы тî некваліфікованî учителѣ, котрî до стану учительского показали здôбнôсть и добре ведуть ся, якъ найскорше постарали ся о кваліфікацію. Ц. к. краева Рада шкôльна готова на внесене окружнои Рады шкôльнои ремунерувати тыхъ учителѣвъ етатовыхъ, котрî зъ добрымъ успѣхомъ займуть ся приготовленемъ учителѣвъ некваліфікованыхъ до испыту учительского.

4) Ц. к. окружна Рада шкôльна мае старати ся о то, щобы усунути тыхъ учителѣвъ некваліфікованыхъ, котрî чи то задля браку здôбности, чи для чого иншого не роблять надѣѣ, що здадуть испытъ учительскій и выобразують ся на добрыхъ учителѣвъ. Спеціяльно же не вôльно окружнôй Радѣ шкôльнôй вôдмовити принятя особамъ зголошуючимъ ся зъ испытомъ зрѣлости, доки черезъ усуненя некваліфікованого учителя можуть знайти мѣсце для матуриста.

Зъ рускихъ товариствъ.

Дня 9 с. м. вôдбули ся въ Станіславовѣ другî загальнî зборы товариства взаимнои помочи дяковъ станіславôвскои епархіѣ въ комнатахъ тамошнои „Рускои Бесѣды“. По богослуженю зôбралось до 100 членôвъ-дяковъ. Предсѣдателемъ бувъ Впр. архіпресвитеръ о. Василь Фацієвич, заступникомъ предсѣдателя адвокатъ Вп. дръ Мелитонъ Бучиньскій, а секретарями пп. Несторъ Волукъ зъ Коломыѣ и Іосифъ Баранюкъ зъ Жабйого. Зô стороны ц. к. Старостства явивъ ся комісаръ п. В. Ярошъ. Впр. п. Предсѣдатель вôдкрывъ зборы вôдповѣдною бесѣдою, въ котрôй высказавъ результатъ трилѣтнои дѣяльности выдѣлу. Справоздане касове вôдчитавъ касіеръ п. Полотнюкъ. Зôбранî обома справозданями дуже вдоволилися и высказали якъ справоздавцямъ такъ и выдѣлови щиру подяку. Станъ маетку выносить въ днемъ 9 червня с. р. 944 зр. 48 кр. готôвкою, а до жаданя у членôвъ до кôнця року 1892-го мае товариство 410 зр. Членôвъ дѣйстныхъ числить товариство 187. Потôмъ выбрано до комісіѣ контрольнои: Алексея Барабаша, Петра Ясѣнчука и Стефана Луцева, а на скрутаторôвъ: Василя Боровского и Тому Вербицкого. По выборѣ скрутаторôвъ наступило порозумѣне межи членами що до выбору выдѣлу.

Опôсля наступили внесеня членôвъ: Петро Ясѣнчукъ зъ Бѣлобожницѣ поставивъ такî внесеня: 1. Щобы Всесв. Ординаріятъ выдавъ розпоряджене зъ вôзванемъ всѣхъ дяковъ до испыту въ речинци 3-лѣтнôмъ, абы всѣ дяки були испытованî, черезъ що пôднѣсъ бы ся станъ дяковъ якъ морально такъ и просвѣтно. — 2. Щобы дяковъ, котрî мають 30 лѣтъ службы, увôльнити вôдъ испыту або узнати ихъ яко здôбныхъ,однакъ мають посѣдати свѣдоцтва кваліфікацийнî.—3. Щобы посады дяковскî надававъ дякамъ лише Ординаріятъ и щобы Ордин. розпоряджавъ дяками такъ, якъ начальники иншихъ властей, н. пр. адміністрацийнî, судовî або автономічнî своими урядниками и слугами.—4. Щобы безъ причины карыгôднои не вôльно було усувати дяка зъ его посады, а особливо старшихъ заслуженыхъ, котрымъ не разъ стаесь неоправдана кривда.— 5. Щобы дяки по трохъ лѣтахъ службы були стабілізованî.

Захарія Лѣщиньскій зъ Нижбôрка поставивъ внесеня: 1. Щобы всѣ три рускî Ординаріяты постарали ся своимъ вплывомъ у правительства о унормоване дяковскои платнѣ въ дорозѣ законодатнôй и щобы тая рôчно выносила що найменше: на селѣ 150 а въ мѣстѣ 200 зр. — 2. Щобы въ Станіславовѣ при катедрѣ була заложена школа дяковска для дяковъ діецезальныхъ зъ фонду державного або краевого и щобы въ тôй школѣ учили кромѣ предметôвъ фаховыхъ для дяковства— такожь музики, ремесла, промыслу и писарки— 3. Щобы дяки мали въ кождôй громадѣ мешканя, опалъ и що найменше $^1/_2$ морґа города.— 4. Щобы кожде братство церковне було спомагаючимъ членомъ товариства дяковского, бо дяки за свою працю вповнѣ собѣ на то заслугують. — 5. Щобы Всесв. Ординаріятъ выдавъ розпоряджене до оо. деканôвъ, щобъ они при візитаціяхъ деканальныхъ по парохіяхъ, де нема инвентаря для дяка, въ вôдповѣдный способъ его выладили. (?)

Игнатій Полотнюкъ поставивъ внесеня: 1. Щобы Ординаріятъ пригадавъ оо. парохамъ о выданôмъ розпорядженю въ „Вѣстнику Епархіяльнôмъ“ въ справѣ ухвалъ комітетôвъ церковныхъ що до платнѣ для дяковъ и щобы зажадавъ строгого выконаня.— 2. Щобы домагатись у ц. к. Намѣстництва выданя розпорядженя, котре бы въ дорозѣ адміністрацийнôй (доки не выйде новый законъ) доповнило законъ конкуренцийный интерпретацією, що платня 50 зр. для службы церковнои вôдносить ся до дяковъ.

Переглядъ политичный.

Вчера по полудни передъ резиденцією Є. Вел. Цѣсаря въ Бернѣ, вôдбувъ ся величавый походъ участникôвъ торжества стрѣлецкого. По 3-ôй годинѣ удавъ ся Монархъ зъ Намѣстникомъ п. Лєбльомъ до лѣса, де мало вôдбутись стрѣлянє. Проводирь стрѣльцѣвъ, п. Єлінекъ, повитавъ Є. Вел. Цѣсаря вôдповѣдною промовою. Є. Вел. Цѣсарь вôдповѣдаючи на сю промову, заявивъ свою радôсть зъ того, що стрѣлецкî товариства оживленî такъ благороднымъ патріотичнымъ духомъ и высказавъ свое бажане, щобы духъ тôй по вѣчнî часы оживлявъ серця стрѣльцѣвъ австрійскихъ. По тôмъ привитаню, стрѣливъ Є. Вел. Цѣсарь першій до цѣли, а куля поцѣлила въ саму середину. Вечеромъ по обѣдѣ, проѣхавъ ся Є. Вел. Цѣсарь по головныхъ улицяхъ мѣста. По поворотѣ Єго домôвь, вôдбувъ ся походъ зô смолоскипами, въ котрôмъ взяло участь надъ 6000 людей.

Вѣденьска ґазета урядова оголосила санкціонованый законъ о стабілізаціи галицкихъ инспекторôвъ окружныхъ.

Kreuz. Ztg. вôдповѣдаючи на замѣты россійскихъ ґазетъ, що гостина кн. Фердинанда въ Лондонѣ зробила фіяско, каже, що царь старавъ ся въ Лондонѣ о жѣнку для свого сына, але тамъ ему вôдмовлено, бо не хотять, щобы анґлійска княгиня змѣняла свою вѣру.

Ґлядстонови приключилась оногды немила пригода въ Честеръ. Коли вôнъ при-

---

въ якъ найгôршôмъ ладѣ, процесôвъ безлѣчь, люде злою адміністрацією панôвъ управителѣвъ знищенî и зъ розпуки готовî до бунту; сусѣде неприязнî, вѣрителѣ дошкулюють. Міся сама одна. Коли менѣ вôдмовишь, то мы пропали.

— Скажи радше: коли тобѣ приречу.... Якъ же я мôгъ бы тому всему дати раду?

— Серцемъ, волею, розумомъ. Ты можешь, що схочешь.

— Я не розумѣю интересôвъ, управы маеткомъ, справъ, нѣчого.

— Для тебе нема нѣчого трудного.

— Що за дика думка, Альфреде!

— Такъ я помылявъ ся, числячи на твою приязнь?

Остапъ замовкъ. Альфредъ глянувъ ему въ очи и живо додавъ:

— Я тобѣ вѣрю, ты мене розумѣешь, я тобѣ зовсѣмъ вѣрю.

— Але я собѣ не вѣрю — вôдповѣвъ Остапъ сумно.

— Повтаряю: ты сильный, ты можешь усе зробити, що схочешь; коли схочешь, то и насъ уратуешь.

— То надъ мои силы; колибъ я тобѣ дававъ надѣю, то завѣвъ бы тебе.

— Отже слухай, Остапе, — сказавъ ґрафъ пôдносячись — або останусь ту и засудженый пôду покутувати на тяжке, понижаюче выгнане, або зъ соромомъ утечу та покину все, що маю найдорожшого, на погубу, на нужду, на заѣлость ворогôвъ.

— Хочешь, щобъ я говоривъ щиро? — спытавъ Остапъ.

— Говори, лише не вырѣкай ся мене, насъ.

— Михайлина.... — сказавъ Бондарчукъ та не мôгъ мовити бôльше. — Михайлина — голосъ завмеръ ему на устахъ.

— Любила тебе и любить ще — перебивъ Альфредъ — я то знаю, але знаю такожь, що найчестнѣйшому въ свѣтѣ чоловѣкови вôддаю въ руки мою судьбу. Того я не лякаюсь. Хтожь знае? Може черезъ те, що кормила ся все идеаломъ ...

Остапъ гôрко усмѣхнувъ ся и докôнчивъ:

— Справдѣ, може побачивши мене роз смѣе ся, здвигне плечима и буде вылѣчена Добра и гарна думка! — додавъ зôтхаючи и смѣючись заразомъ. Стану передъ нею такъ, щобы мене не могла любити, обкидаю себе нарокомъ болотомъ, покажу ся ѣй холоднымъ, байдужимъ, здурнѣлымъ и она погордить мною.

— Ты бы зробивъ се для мене! — крикнувъ Альфредъ въ приступѣ радôстного самолюбства.

— Для тебе? Нѣ, для неи лишь! — вôдповѣвъ Остапъ — для неи, бо я еѣ люблю, а она моею не могла и не може бути. Зроблю се, а потôмъ... утечу и помру. Чи будешь ще смѣвъ скаеати, що ты на менѣ завѣвъ ся?

Альфредъ кинувъ ся ему на шию. Остапъ усѣвъ безсильный на лаву и хапаючи голову въ долонѣ, замовкъ.

Ледви засвитавъ на погôднôмъ небѣ весняный день, а вже не прижмуривши й ока, по довгôй нôчнôй розмовѣ, Альфредъ выбиравъ ся въ дальшу дорогу, бо знавъ, що своякы убитого зъ пôмсты будуть заѣло переслѣдувати его, коли не втече за границю. По нôчнôй щирôй розмовѣ и обѣцянцѣ, котру на Остапѣ вымôгъ его приятель, вôнъ безсильный, зъ невѣрою въ себе, сумный, дививъ ся на выѣздъ Альфреда зъ заложеными руками и — здавалось — лякавъ ся тои великои жертвы, якои вôдъ него жадано.

Альфредъ знавъ се и безъ упину то просивъ, то заклинавъ, то покликувавсь на приязнь и жадавъ певности та повтореня обѣцянки.

— Слухай — казавъ вôнъ ще разъ вже на вôдъѣзднôмъ, тримаючи Остапа сильно за руку — ты давъ менѣ слово, отже ѣдешь сейчасъ заопѣкуватись Місею и Сташкомъ. Коли не схочешь того зробити, то погубишь

ѣхавъ туды, абы тамъ выголосити свою бесѣду, кинула въ него якась жѣнка хлѣбомъ такъ сильно, що ранила его въ око, однакожь не дуже небезпечно.

Новинки.

Львôвъ дня 28 червня.

— **Погорѣлцямъ громады Яворова** удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги.

— **Именованя.** П. Намѣстникъ именувавъ фельдфебля зъ 10 полку пѣхоты, Генриха Енґельмана, и рахункового пôдофіцира, Іосифа Сухоня, провізоричными канцелістами поліціѣ въ Краковѣ и призначивъ Енґельмана до службы при поліціи въ Щаковôй.

— **Перенесеня.** П. Намѣстникъ перенѣсъ офіціяла краковскои дирекціѣ поліціѣ, Кароля Тирлика, зъ Кракова до Надбжезя, поручаючи єму управу тамошнои експозитуры поліціѣ.

— **Справы особисти.** Віцепрезидентъ ц. к. краєвои Рады школьнои, дръ Мих. Бобжиньскій, вернувъ въ суботу вечеромъ зô Станіславова, де два днѣ звиджувавъ школы, и заразъ на другій день вечеромъ выѣхавъ до Тернополя въ тôй же цѣли.

— **Конкурсъ.** Ц. к. окружна Рада школьна въ Коломыи розписала конкурсъ на посаду гр. кат. катихита при женьскôй школѣ выдѣловôй въ Коломыи (платня 800 зр.); на посаду гр. кат. катихита при двохъ мужескихъ школахъ народныхъ тамже (платня 700 зр. и додатки); на посаду двохъ учительокъ зъ польскимъ языкомъ выкладовымъ при женьскôй школѣ выдѣловôй тамже (платня 800 зр.). Дальше: на посаду учительки для 4-клясовои народнои школы женьскои сполученои зъ выдѣловою въ Коломыи; двохъ старшихъ учителѣвъ при 4-клясовôй мѣшанôй школѣ въ Печенѣжинѣ; учителя при 1-клясовôй школѣ въ Яблоновѣ; наконець на посады 12 учителѣвъ зъ выкладовымъ языкомъ рускимъ при 1-клясовыхъ школахъ: въ Березовѣ нижн., Циневѣ, Хлѣбичинѣ лѣсн., Черемховѣ, Ґодахъ, Камѣнцѣ малôй, Кійданцяхъ, Молодятинѣ, Рунґурахъ, Сорокахъ, Стопчатовѣ и Виноградѣ (платня 300 зр.) зъ речинцемъ до 31 липня 1892. Крôмъ того суть тымчасово до обсадженя: посада надетатового учителя при школѣ мужескôй въ Коломыи и така посада учительки при женьскôй школѣ тамже. Посады тѝ можуть одержати вôдличнѝ семінаристы (семінаристки) здôбнѝ удѣляти науку спѣву и ґімнастики. Наконець посады молодшихъ учителѣвъ въ Гвоздци и Пôдгайчикахъ и посады учителѣвъ при школахъ етатовыхъ въ Черниховѣ, Рунґурахъ и Стопчатовѣ.

— **Испыты вступнѝ** до I-ои клясы ґимназіяльнои въ ц. к. академічнôй ґімназіи у Львовѣ розпôчнуть ся дня 15 н. ст. липня о годинѣ 10-ôй передъ полуднемъ. Зголошуючѝ ся до испыту мають явити ся въ канцеляріи Дирекціѣ точно въ означенôмъ часѣ и выказати ся метрикою, свѣдоцтвомъ школьнымъ зъ послѣдного пôвроку (котрѝ ходили до школы) и вложити приписану таксу 3 зр. 10 кр., котра на случай непринятя ученика зверне ся.

— **Ново-выбраный выдѣлъ „Рускои Бесѣды" у Львовѣ** уконституовавъ ся, выбираючи дра Дам. Савчака головою, инжінера Ганинчака заступникомъ, дра Ол. Кулачковского секретаремъ, професора Ил. Огоновского господаремъ, професора Ис. Громницкого касіеромъ, професора Конст. Лучакôвского референтомъ театральнымъ, а офіціяла Ив. Ґуляя бібліотекаремъ.

— **Читальня „Просвѣты" въ Бернадôвцѣ** коло Струсова оснувала ся дня 5 с. м. Бернадôвка числить лише 250 душь руского обряду, а половину зъ нихъ становить шляхта, котра держить ся зъ далека вôдъ хлопôвъ. Отже въ члены вписалось небогато селянъ, та надѣйсь число членôвъ збôльшить ся, коли читальня буде добре ведена. До выдѣлу выбранѝ: головою Юрко Гогусь, заступникомъ головы Гринько Ковицкій, секретаремъ Якимъ Колодѣй, касієромъ Гнатъ Матвѣѣвъ а бібліотекаремъ Иванъ Козакъ. Хату на недѣльнѝ зборы вôдступивъ ч. Гринько Ковицкій. По зборахъ гостивъ членôвъ и гостей ч. Мих. Ковицкій, а при гостинѣ вели зôбранѝ поважну розмову о станѣ народу, о его охотѣ до просвѣты, о крамницяхъ громадскихъ, спôлкахъ и т. д.

— **Товариство „Перемыскій Боянъ"** устроює на дохôдъ бурсы им. св. о. Николая въ Перемышли въ середу дня 6 липня с. р. въ сали на Замку першій концертъ, на котрый выдѣлъ тогожь товариства має честь запросити. Проґрама: 1) Вступне слово. 2) М. Вербицкій: „Завѣщанє", октетъ мѣшаный хоръ зъ барітоновымъ сольомъ въ супроводѣ орхестры. 3) И. Вахнянинъ: „Хоръ Норманôвъ", хоръ мужескій въ супроводѣ фортепяна. 4) Сарасате: „Zigeunerwaisen", концертіно на сольо скрипки въ супроводѣ орхестры п. Маша. 5) М. Лисенко: „Верховино", хоръ мѣшаный. 6) М. Лисенко: „Ой Днѣпре", сольо барітонове въ супроводѣ фортепяна. 7) И. Воробкевичь: „Надъ Прутомъ", хоръ мужескій. 8) В. Матюкъ: „Крылець сокола дай", хоръ мужескій. 9) Більбоа: Моряки", дуетъ на сопранъ и барітонъ въ супроводѣ фортепяна. 10) М. Копко: „Привѣтъ", октетъ, мѣшаный хоръ зъ барітоновымъ сольомъ въ супроводѣ орхестры. Цѣны мѣсць, не обмежаючи жертволюбивости: льожа 5 зр., крѣсло 1 зр., партеръ 50 кр., для пп. ученикôвъ и ґарнізону 25 кр. Добровôльнѝ жертвы просимо пересылати на руки предсѣдателя дръ Теофиля Кормоша въ Перемышли. Початокъ точно о годинѣ $7^1/_2$ вечеромъ.

— **Испытъ зрѣлости въ ц. к. академічнôй (рускôй) ґімназіи у Львовѣ** вôдбувъ ся въ дняхъ 20—25 червня пôдъ проводомъ проф. університету дра Омеляна Огоновского. До испыту зголосило ся 25 звычайныхъ ученикôвъ, 5 давнѣйшихъ звычайныхъ ученикôвъ и 1 екстерністъ. Зрѣлыми зъ вôдзначенємъ признанѝ три: Ендикъ Филипъ, Цѣцькевичь Иванъ и Щуратъ Василь. Зрѣлыми признанѝ 23: Бенцинъ Андрѣй, Будный Иванъ, Бѣликъ Иванъ, Величко Юліянъ, Ганинчакъ Іосифъ, Захаріясевичь Лука, Здерковскій Мирославъ, Крижановскій Корнилій, Морозъ Дмитро, Пичай Володимиръ, Раковскій Иванъ, Романчукъ Юліянъ, Салі Николай, Сінкъ Николай, Стернюкъ Володимиръ, Утриско Володимиръ, Фицаловичь Иванъ, Царь Леонидъ, Целевичь Омелянъ, Корытовскій Володимиръ, Левъ Михаилъ, Струмѣньскій Михаилъ и Стрѣльбицкій Николай. Двомъ позволено поправляти одинъ предметъ по феріяхъ, а незрѣлыми признано одного на рôкъ а двохъ на часъ неозначеный. Розданє свѣдоцтвъ вôдбуло ся въ недѣлю по службѣ Божôй въ присутности цѣлои комісіѣ збору учителѣвъ и родичѣвъ деякихъ абітурієнтôвъ та ученикôвъ высшихъ клясъ. Предсѣдатель комісіѣ дръ Ом. Огоновскій отворивъ торжество вôдповѣдною промовою, въ котрôй звернувъ увагу абітурієнтôвъ на добродѣйства школы и давъ имъ кôлька добрыхъ радъ на будуче житє. Закôнчивъ же окликомъ въ честь Є. Вел. Цѣсаря, а хоръ ученикôвъ вôдспѣвавъ трикратне „многая лѣта." Потôмъ абітурієнтъ Василь Щуратъ подякувавъ именемъ своихъ товаришѣвъ учителямъ за труды ложенѝ коло ихъ образованя и завзывавъ товаришѣвъ, щобы дальше працювали надъ своимъ образованємъ та стались пожиточными для свого народу. Наконець забравъ слово заступникъ директора, сов. А. Тороньскій, и высказавъ радôсть збору учителѣвъ зъ того, що такъ значне число зрѣлои и образованои молодежи выпускає въ свѣтъ и упоминавъ абітурієнтôвъ, щобъ и дальшимъ своимъ поступованємъ принесли честь тому заведеню. Наступило вôдтакъ розданє свѣдоцтвъ а многолѣтємъ въ честь предсѣдателя комісіѣ и збору учительского закôнчило ся торжество.

— **Нещастє и щастє.** Дня 24 с. м. на лініи зелѣзницѣ межи Ожидовомъ и Заболотовомъ передъ рампою сидѣвъ на возѣ хлопъ и ждавъ, поки поѣздъ переѣде. Та задовго прийшлось єму ждати, тому отворивъ самъ рампу, и възѣхавъ кôньми на шины. Въ тôй самôй хвили надлетѣвъ поѣздъ и порвавши возъ, поторощивъ его такъ, що куснѣ колесъ ударили о вôкна вагонôвъ. Хлопа кинуло о 30 крокôвъ, а конѣ живѝ также утекли. На крикъ пасажирôвъ здержавъ машиністъ поѣздъ, хлопа зловлено и вôддано въ руки властей.

— **Огонь.** Въ Пôдгайцяхъ выбухнувъ дня 24 с. м огонь въ реальности Матѣя Тытла и Фр. Томасикевича, та обнявъ вôдтакъ ще й дôмъ Андрѣя Кучмы. Причиною огню було стрѣлянє зъ моздѣрôвъ пôдчасъ вôдпусту въ церквѣ. Затычка паперова зъ набою упала на соломою крыту хату и запалила єѣ. Сторожи пожарнôй пôдъ проводомъ п. Сиґерича, удало ся огонь зльокалізувати.

— **Дике злочиньство.** Дня 26 мая с. р. напавъ паробокъ Іосифъ Камѣньскій въ Сасовѣ и ще якійсь другій паробокъ на гарну дѣвчину, Ирину Маланчукôвну зъ Побоча, котра вечеромъ вертала сосниною домôвь. Коли дѣвчина зрозумѣла, о що паробкамъ ходить, хотѣла втечи вôдъ нихъ. Але напастники затримали єѣ и заткавши ѣй уста, занесли въ лѣсъ. Ирина вырвалась имъ зъ рукъ, злочинцѣ знову задержали єѣ. Тогды зачалась страшна борба. Въ оборонѣ своеи дѣвочои чести уживала дѣвчина всѣхъ силъ, але розпустники, попавши въ скаженôсть, збили єѣ такъ страшно, що та непритомна впала на землю. Найдено єѣ на другій день смертельно хору. 12 днѣвъ мучилась Ирина и вкôнци померла. На смертнôй постели зôзнала передъ слѣдчою комісією, що одного паробка пôзнала и подала его имя: Іосифъ Камѣньскій. Ажь по єѣ смерти арештовано Камѣньского. Вôнъ выпираєсь всего и не хоче выявити свого товариша. Фактъ сей выкликавъ велике обуренє у тамошного населеня, тымъ бôльше, що покôйна Ирина при своѣй красѣ поводилась дуже чемно и морально — се и комісія лѣкарска сконстатувала — а въ своѣй пригодѣ показалась героинею.

— **Новина у Львовѣ.** Межи Маріѣвкою а мѣстомъ и межи паркомъ Килиньского а мѣстомъ курсують теперь омнібусы, возы подôбнѝ до трамваєвыхъ, запряженѝ двома крѣпкими кôньми. Мешканцѣ Львова, цѣкавѝ на всяку новину, оглядають тѝ омнібусы зъ всѣхъ бокôвъ, а властителѣ фіякрôвъ тôльки зъ далека и зъ пôдъ лоба, бо то для нихъ сильна конкуренція. Также и готель варшавскій завѣвъ вже свôи омнібусъ, що возить людей до зелѣзниць и привозить зъ вôдтамъ до свого готелю.

— **Величезного сома** зловивъ минувшого тиждня селянинъ въ Прутѣ коло Новоселицѣ та привѣзъ до Черновець возомъ. Вôнъ бувъ три метры довгій, зъ три чверти метра грубый а важивъ два сотнарѣ.

✝ Посмертнѝ вѣсти.

Померли: Въ Копачинцяхъ, деканата городеньского, о. Савинъ Грегоровичь, тамошный парохъ, въ 50 р. житя, а 22-ômъ священьства. — Въ Ягольници Олена Федусевичева, вдова по рускôмъ священику. — Вô Львовѣ Леопольдъ Александровичь, старшій инжінєръ мѣста Львова. — Въ Нагорянцѣ, въ повѣтѣ бучацкôмъ, Остапъ Зиневичь, народный учитель, въ 21 роцѣ житя, по 3-лѣтный службѣ. Зъ 20 зр. платнѣ удержувавъ матѣрь вдову и пятеро роднѣ. — У Вѣдни дня 25 с. м. посолъ Едвардъ Гербстъ, бувшій міністеръ справедливости, довголѣтный провôдникъ централістичнои лѣвицѣ въ Радѣ державнôй; проживъ лѣтъ 72. — У Вѣдни знаный властитель величезнои реставраціѣ, Антонъ Ронахеръ. — Въ Бродахъ померъ въ 55-ômъ роцѣ житя Феранте ґр. Ольді, властитель добръ и членъ бродскои Рады повѣтовои. — Вô Львовѣ померли Нарцизъ Любичь Пайончковскій, емер. радникъ Намѣстництва; — Петро Камѣньскій, емер. управитель доменъ и лѣсôвъ; — Адольфъ Лодзя Мошиньскій, докторъ правъ и адвокатъ краєвый.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 28 червня. Комісія валютова залагодила цѣлый законъ монетовый згôдно зъ предложенями правительства. — Проф. ґімн. Килярскій именованый окружнымъ инспекторомъ школьнымъ для повѣтôвъ Товмачь Станіславôвъ.

Лондонъ 28 червня. Приѣхавъ тутъ вчера румуньскій король.

Берлинъ 28 червня. Пôсля вѣстей зъ Петербурга выбухла холера въ Тифлисѣ.

ихъ и мене. Крôмъ тебе я не маю нѣкого; ты для нихъ и для мене своякомъ, батькомъ, опѣкуномъ, приятелемъ, всѣмъ. Тягаръ великій, але и ты въ очахъ моихъ великій, ты двигнешь той тягаръ.

— Або упаду пôдъ нимъ.

— Не впадешь — сказавъ Альфредъ — не впадешь, ты сильный.

— Бôгъ то знає — вôдповѣвъ сумно Остапъ, поцѣлувавъ приятеля та стиснувъ его руку. Ѣдь спокôйный, зроблю все, що лишь буду мôгъ, посвячу ся не оглядаючись на себе, на завтра, на нѣчо. Коли тая жертва, якъ богато иншихъ на свѣтѣ, на нѣчо не придасть ся, то не май менѣ того за зле. Беру за свѣдка Того, котрый все видить, що и крови своеи для васъ не пожалую.

Мовчки обнялись оба ще разъ и Альфредъ скоро вôдъѣхавъ, не хотѣвъ бôльше й дивитись на лице приятеля, такъ не мило було єму видѣти его блѣдымъ, понурымъ, суворымъ.

Остапъ лишивсь на ґанку, мовь прикутый до порога, остовпѣлый, въ тôмъ станѣ утомы умыслевои, въ котрôмъ тяжко позбути ся думокъ и прийти до себе. Майже цѣлый день минувъ єму на роздумѣ о будучности, на розглядѣ паперôвъ, якѝ лишивъ Альфредъ, на плянахъ, на мѣреню своихъ силъ зъ тягаромъ, якій єму достався въ спадщинѣ.

(Дальше буде).

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Короля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

ВСЯКÛ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жаднои провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

4½% листы гіпотечнû.
5% листы гіпотечнû премійованû.
5% листы гіпотечнû безъ преміи.
4½% листы Тов. кредитового земс.
4½% листы Банку краевого.
4½% пожичку краеву галицку.

4% пожичку пропінаційну галицку.
5% „ „ буковиньску.
4½% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
4½% пожичку пропінаційну угорску.

4% угорскû Облигаціи индемнизаційнû,

котрû то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе и продае по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймае вôдъ Вп. купуючихъ всякû выльосованû, а вже платнû мѣсцевû паперы цѣннû, якъ такожь купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцевû лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрû самъ поносить. 2

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

Ц. И К. ВОЙСКОВÛ ШКОЛЫ

зочинае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôи школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выдане

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новû, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Найчистѣйшій спірітусъ,

найлѣпшû

румы, горѣлки, розолісы, лікеры и пр.

въ Цѣс. кор. привілійованôй

Рафінеріи спірітусу, фабрицѣ руму, лікерôвъ и оцту

Юліюша Міколяша

у Львовѣ. 72

На пору курацийну 1892

поручае справдѣ добрый

ЧАЙ

россійскій 78

Сидôръ Воль

властитель одинокои торговлѣ лише чаемъ, котра **истнуе вже 22 роки**

у Львовѣ, Сикстуска 6.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, такожь по цукорняхъ.

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера

у Львовѣ. 30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.